

Sygn. akt II W 2150/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Kwasigroch

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 kwietnia 2016 r.

sprawy:

D. M., syna E. i C., urodzonego w dniu (...) we G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 08.02.2013 r. do dnia 07.05.2014 r. w G. wbrew art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20.11.1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 1998 r. Nr 144, poz. 930 z późn. zm.) uparczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej za okres od stycznia 2013 r. do kwietnia 2014r. w łącznej wysokości 3.752 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżonego D. M. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 kk, i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 300 zł (trzystu złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) oraz § 2 ust. 1, § 14 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 575,64 (pięćset siedemdziesiąt siedem złotych 64/100) złotych brutto tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego D. M. na rzecz Skarbu opłatę w kwocie 30,00 zł (trzydziestu złotych) oraz w całości pozostałe koszty sądowe w kwocie 645,64 (sześćset czterdzieści pięć złotych 64/100).

Sygn. akt II W 2150/14

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. M., w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w zakresie usług taksówkowych, w okresie od dnia 08.02.2013 r. do dnia 07.05.2014 r. był zobowiązany do regulowania zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej.

W wyżej wymienionym okresie D. M. - wbrew art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20.11.1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 1998 r. Nr 144, poz. 930 z późn. zm.) - nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej za okres od stycznia 2013 r. do kwietnia 2014r.

Wyżej opisane zachowanie oskarżonego miało charakter uporczywy.

Wysokość zobowiązań podatkowych z tytułu niezapłacenia zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych za wskazane okresy wyniosła 3.752 zł.

Do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie D. M. nie uregulował z tytułu przedmiotowego, niezapłaconego podatku za wskazane wyżej okresy.

Podatnik D. M. nie występował z wnioskami o odroczenie terminów płatności, rozłożenie na raty ani też umorzenie zaległości w zakresie wyżej wskazanych należności podatkowych za wskazane wyżej miesiące.

/Dowód: wniosek o ukaranie k. 1-2, decyzja w sprawie ustalenia wysokości stawki karty podatkowej na rok podatkowy 2013 i 2014 k. 5-8, informacja z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej k. 80, informacja o stanie zaległości podatkowych k. 14/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył D. M. o to, że w okresie od dnia 08.02.2013 r. do dnia 07.05.2014 r. w G. wbrew art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20.11.1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 1998 r. Nr 144, poz. 930 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej za okres od stycznia 2013 r. do kwietnia 2014r. w łącznej wysokości 3.752 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 51-52/

Oskarżony D. M. jest nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o karalności k. 30, 89, 103/

W toku postępowania przygotowawczego nie ustalono miejsca pobytu oskarżonego, w związku z czym postanowiono o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych. W efekcie oskarżony nie złożył wyjaśnień w toku postępowania.

/Dowód: postanowienie k. 36/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony D. M. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w

toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętej zarzutem postawionym oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci decyzji w sprawie ustalenia wysokości stawki karty podatkowej na rok podatkowy 2013 i 2014, informacji z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej oraz informacji o stanie zaległości podatkowych. Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych oskarżonego w zakresie dotyczącym zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej za okresy wskazane w zarzucie oraz to, iż należności podatkowe w tym zakresie nie zostały przez oskarżonego uregulowane w terminach wynikających z przepisów prawa. Także na podstawie wskazanych dokumentów Sąd stwierdził o nieuregulowaniu dotąd tych zaległości przez D. M..

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego, w związku z czym należy przyjąć, iż D. M. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. Należy uznać, iż oskarżony niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, celowo ignorując spoczywający na nim obowiązek podatkowy i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, który należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

D. M. w okresie od dnia 08.02.2013 r. do dnia 07.05.2014 r. w G. wbrew art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20.11.1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 1998 r. Nr 144, poz. 930 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej za okres od stycznia 2013 r. do kwietnia 2014 r. w łącznej wysokości 3.752 zł.

Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Wprawdzie, jak wynika z informacji Drugiego Urzędu Skarbowego w G., brak jest zeznań rocznych podatnika D. M. za lata 2013 i 2014r., to jednak podkreślić trzeba, że oskarżony nie wyrejestrował swojej działalności gospodarczej, nie podejmował także próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłaceniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że oskarżony nie wpłacił w terminie ustawowym podatku aż za kilkanaście miesięcy i należności podatkowe z tego tytułu nie zostały przez niego uregulowane choćby w części do chwili wyrokowania w sprawie, w związku z czym opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Uznając oskarżonego D. M. za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 57 § 1 kks Sąd wymierzył mu na podstawie tego przepisu karę grzywny, na podstawie art. 48 § 1 i 4 kks określając jej wysokość na kwotę 300 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Za przypisane wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony aż do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie uregulował zaległości podatkowych związanych z przypisanym mu czynem, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw przypisanego oskarżonemu czynu. Z kolei jako okoliczność łagodzącą przy określaniu wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę uprzednią niekaralność oskarżonego, jak również stosunkowo niewielką wysokość niewpłaconego przez oskarżonego w terminie podatku. Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, potencjalne stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, aczkolwiek wobec braku możliwości przesłuchania oskarżonego w toku postępowania dokonanie precyzyjnych ustaleń w tym przedmiocie nie było możliwe.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. S. kwotę 575,64 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto, nie znajdując podstaw do zwolnienia, Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach zasądził od D. M. na rzecz Skarbu opłatę w kwocie 30,00 zł oraz kwotę 150,00 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych.